

KUIDAS ONU ÖÖBIK TEATRIS KÄIB

Ühel heledal õhtupoolikul läks onu Ööbik teatrisse. Oli parajasti laupäevaõhtu ja tulemas laupäevaöö. Onu Ööbik oli vaba mees. Ei olnud tal mingit öötööd ees.

Onu Ööbik andis riidehoius ära oma mütsi ja palitu ning sai vastu ümmarguse numbri number 666. Selle pani ta hoolikalt oma punase sametkuue paremasse tasku. See kuub oli tal muide kuldnööpidega ja uhiuus! Onu Ööbik kohendas oma kivilipsu ja kammis peegli ees isegi pead. Teater on ju üks peenike koht, nagu sa isegi tead.

Siis esitas onu Ööbik kontrollijale väarikalt pileti, astus trepist üles ja ostis ka teatrikava. Sel olid pildidki sees ja tükk õpetlikku juttu ka. Siis astus ta koos teistega saali, kus olid istepingid ja rõdud ja eesriide varjul suur teatrilava. See ei olnud ju mingi laste- või nukuteater, vaid puha ooper ja ballett. Seal oli laemaalgi laes ja toole kohe nii et...

Onu Ööbik otsis üles oma koha kuuendas reas. See koht oli tal number kuus. Ta võttis istet toolil, millega muide saab ennast kiigutada. Aga onu Ööbik istus, jalg üle põlve, ega julgenud algul üldse end liigutada.

Siis pööras onu Ööbik siiski pead ja vaatas seda uhket saali. Ta kallutas klapptooli pehmet põhja, mis tõstis ta põlved lõua alla, ja uuris seda toredat laemaali. Ja korraga nägi ta ülal rõdu ääre peal oma kallist sõpra ja semu Markus Trampjalga.

Onu Ööbik kargas tooli pealt püsti ja vehkis kavaga, et Markus ka teda näeks. Et Markus ka teda näeks ja et tema, onu Ööbik, tal nägemata ei jääks. Aga Markus Trampjalg ei pannud onu Ööbikut üldse tähele.

Siis hüüdis onu Ööbik valjusti: „Markus, hei!“ Ja vehkis veel. Paljud inimesed arvasid, et teater ongi juba alanud ja pöörasid onu Ööbiku poole pead. Aga onu Ööbik pühkis alt saalist minema ja oligi juba rõdu poole teel. Oi, küll oli tal rõõmus meel, nii rõõmus meel!

Ta jõudiski üles rõdule ja leidis Markuse üles. Siis avati eesriie ja nad istusid ooperis teineteise süles – onu Ööbik ja ta sõber Markus. Noh, aga ega istumise mõnu pole veel maailma ainuke tarkus! Nii nad vaatasid ooperit ja laulsid ise ka natuke kaasa. Ja vaheajal käisid nad einelauas kui üks mees. Tore, tore on olla teatris, kui sul seal sõber on ees!

Einelauas sõi kumbki kuus kooki ja jõi kuus mahlajooki. Ja siis algaski ooperi teine pool. Ja nad istusid jälle rõdul koos, onu Ööbik ja tema sõber Markus. Ja neil unus täiesti, et neil oli all põrandal ka üks istetool.

Kõige lõpuks nad plaksutasid ja plaksutasid kõigi teiste vaatajate seas. Ja näitlejad tulid välja ja kummardasid neile. Ja nad plaksutasid veel ja veel ja olid nii rõõmsad, et silmad särasid peas. Mis mõnu oleks onu Ööbikul kõigest sellest olnud üksi all kuuendas reas?

